

Det, der bliver.

Herrens Ord bliver evindeligt.
(1. Pet. 1, 24.)

SAGTMODIGHED.

Læg Mærke til, hvor mange sammensatte Ord vi har paa Dansk, og af hvilke den ene Del er Mod — sagtmodig, langmodig, godmodig, klejmodig, sørgmodig; modig, klejmodig og hovmodig hovmodig.

Af disse finder vi de fem brugt i Bibelen — sagtmodig og langmodig som Tillægsord til baade Gud og Mennesker; sørgmodig, klejmodig og hovmodig kun i Forhold til Mennesker.

Der er kun eet af disse Ord, vi her ønsker særlig at henlede Opmærksomheden paa — sagtmodig eller Sagtmodighed.

Jesus siger til sine Disciple: „Salige ere de sagtmodige; thi de skulle arve Jorden (Mt. 5, 5) og et andet Sted: Lærer af mig; thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet (Mt. 11, 29).“

Det er nok værd for Guds Børn at studere disse Egenskabs- eller Tillægsord i den Hensigt at undersøge, om de Egenskaber, de er Udtryk for, findes hos os.

Det er noget stort, der siges om de sagtmodige — de er salige eller lykkelige, og de skal arve Jorden.

Alt Guds Ord er underligt rammende. Man vilde jo mene, at de Mennesker med hidsigt Mod eller Vovemod snarere vilde sætte sig i Besiddelse af Jorden, og det ser ofte ud i Verden, som det er Tilfældet.

Men læg Mærke til nok et Ord i Sammenhængen — „arve,“ de skal arve Jorden. Sagen er nemlig den, at Jorden var her, før vi kom, og den bliver her efter os. „Herrens er Jorden og dens Fylde“ (1. Kor. 10, 26). Han giver den i Arv til hvem han vil.

Tænk til Eksempel blot paa Amerika og vor Jord; hvor længe laa den ikke gemt og ubrugt, og saa blev den opdaget og givet i Arv til Mennesker, som i den gamle Verden var forfulgte for deres Tros Skyld.

Eller tænk paa Forandringerne, der med Hensyn til Besiddelse af Jorden er sket i den gamle Verden under Verdenskrigen. Der var Mennesker, som med stolt Mod mente, de skulde blive Verdensherskere, men hvad maa nu ikke den stolteste Kejser nøjes med!

Og naar Danmark nu faar Sønderjylland tilbage, saa er det visselig ikke hidsigt eller stolt Mod, der har gjort Udslaget; det er snarere det sagte Mod, og det bliver givet af Herren som Arv.

Men — det gælder særlig den enkelte, det enkelte Guds-Barn. „Lærer af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet“ siger Jesus, og i den Forbindelse taler han ikke om at arve Jorden, men om Hvile for Sjælen.

Det endelige Maal, som Sagtmodighed peger hen paa, er nok det, hvor Arven og Hvilen for Sjælen rigtig falder sammen, naar Guds Børn naar frem til Guds Folks Sabbatshvile.

Og dog — vi maa ikke helt skyde Arven og Hvilen for Sjælen ud af Tiden. Det er, naar den, der arbejder og lider Møje, kommer til Jesus og gaar ind under hans Aag, i hans Tjeneste, finder Hvile for sin Sjæl.

Og Arven — jo, den faar vi ogsaa tildelt her. Herren har ikke tilladt Voldsmænd at tilrane sig Jorden. Guds Børn faar Lov at nyde deres Del af dens Goder; den enkelte faar sit daglige Brød her, ogsaa den store Arv derhjemme.

Men glem ikke Betingelsen — Sagtmodighed.

LIDT FRA DANMARK.

Meddelt af E. A. H.

Pastor Brede-Johansen, som rejste til Danmark sidste Efteraar, giver i et Privatbrev til

mig nogle Meddelelser om Forholdene derhjemme, som synes mig at have almindelig Interesse, og derfor sender jeg dem til „Danskere,“ saa flere kan faa godt af dem, og samtidig kan de tjene som en Hilsen fra denne vor Broder, som af Omstændighedernes Magt har maattet nedlægge sin Gerning som Ordets Forkynder blandt os Udflyttere og nu i sin Tilbagetrækkethed maa tilse sin syge Hustru, der hele Vinteren har været sengeliggende. Han skriver:

Under min Hjemrejse prædikede jeg paa Skibet og siden jeg kom hjem, har jeg talt paa forskellige Steder. Langfredag talte jeg i min gamle Fædrene Kirke i Sværdborg Sogn for en meget stor Forsamling. Lidt trist var det, at der kun var saa faa Ansigter, jeg kendte nu. Tiden løber helt fra en. Jeg kan næsten ikke forstaa, at det er saa mange Aar, siden jeg boede her sidst.

Her er mange underlige Forhold — man skal lære sin A-B-C om igen, og ikke mindst i de kirkelige Forhold. Man læser saa ofte om, at der er Mangel paa Præster i Danmark; men det ser ikke altid ud, som om det passer. I et stort Sogn, ikke langt fra, hvor jeg boer, Herlufholm, skulde man have ny Præst. Det er et første Klasses Embede. Der var 40 Ansøgere. Hvem der saa bliver den heldige, ved jeg ikke endnu. I det Sogn, hvor jeg nu bor, Pastor J. Petersens Fødesogn, Hammers, har de ingen bosiddende Præst haft mens jeg har været her. Deres forrige Præst var rejst, et Par Maanedes før jeg kom hertil. Nu skulde det besættes igen. Det er et tredje Klasses Embede, et af de mindst lønnede. Der er en faldende Præstegaard — ja næsten alt er forfaldet. Man frygtede for, at maaske ingen vilde søge Kaldet, da der var Mangel paa Præster, og saa mange skal flytte til Sønderjylland. Men der var ikke mindre end 12, der søgte. Menighedsraadet har nu sin Vanskelighed med at finde den rette, de kan samles om. En Præst skriver til Menighedsraadets Formand, at han er villig til at komme og holde Prøveprædiken for Sognets Beboere. Han fik et køligt Afslag, men skriver for anden Gang endnu mere indtrængende. Raadets Formand er en Kending af mig fra unge Dage, saa jeg faar lidt at vide. Saa kom en anden af Ansøgerne en Dag og besøgte Læreren, besaa Præstegaarden, Kirken og gik derefter til hvert af Raadets Medlemmer for at anbefale sig. Otte Dage efter kom en anden af Ansøgerne og gik den samme Vej. Det er dog en ydmygende og simpel Fremgangsmaade. Saa faar Raadets Medlemmer Breve fra Præster, som anbefaler den eller den Ansøger og beskriver deres Dygtighed, deres Folkelighed eller Tro eller hvad andet, han mener vil slaa an. Nu i Paasken var Raadet ude at rejse og var hos forskellige Præster for at sidde i deres Kirker som Tilhørere.

Biskoppen over Sjællands Stift fortalte fornylig i Udby Kirke en pudsigt, men virkelig Tildragelse om et Menighedsraad, som havde været ude i et saadant Ærinde. De kom i Kirken og hørte Præstens Prædiken — for det synes at være alt, der spørges efter. De syntes godt om Prædikenen og rejste hjem nok saa glade over den smukke veltalende Præst, og ham vilde de da give alt for at faa. De fik ham ogsaa. Men til deres store Overraskelse var det ikke ham, de havde hørt. Sognets Præst havde nemlig været syg og en anden havde prædikeret i hans Sted.

Med Hensyn til Alder, da skal det næsten være umuligt for en ældre Præst at blive forflyttet. De vil alle kun have de yngre. Der var to dygtige Præster blandt de 12, der søger dette Sogn. Da vi var sammen til Præstevalg den anden Paaske-dag, var der en Mand, som

spurgte, hvad de syntes om de to, og Raadets Formand svarede, at den ene var 55 Aar og den anden 59 Aar, saa dem kunde der ikke være Tale om, da de saa kunde resirkere snart igen at skulle have Præstevalg.

Mon det ikke ogsaa er et Tegn paa, at alt gaar sin Opløsning i Møde, og det lakker ad Endens Tid?

BACKWARD NOTES ON THE LANGUAGE QUESTION.

It is surprising that one may still hear the grumbling of those who have come forward as opposed to the introduction of the American language into general use in our church. A few days ago I was sharply reminded of this by a letter and I was at once moved by indignation. So I am venturing to write this article in favor of the 'new' language. But since the readers of „Danskere“ may consider the result of my indignation merely the outburst of a student I may come to no harm.

I start out with the supposition and the firm conviction that, as a church, we cannot in any way afford to lose a single young person — even if that young person happens to be the blackest of the black-sheep. This I think the reader will admit without further discussion as being closely related to the fundamental principle of Christ's teaching — that of His love for all. It is of course superfluous to state here that we exist as a church to pay particular attention to the practice of His teachings.

To be brief, we may now go on to our next proposition. That is, that, if by our retaining the Danish exclusively a single individual misses a single service in our church, all reasonable persons will admit frankly the wrong we do by not introducing the American into such a part of our church work as will attract and will appeal to any individual who might show an interest in religion as we teach it. And I take it that we are justified in using even the American if necessary to arouse such interest. However, the idea here is not that we should make the change for the sake of acquiring some good propaganda matter. It is, rather, that we should do so to prepare for a great future for our young people by establishing in their minds those certain great truths that make life so livable and so worthwhile; and, it is especially desirable that we do this while they are young, that we do so in terms they understand and will use — in which terms they will pass on their knowledge to their children. It has been nicely demonstrated to be the best to have those things that are to be of the greatest use in life and that are to aid the individual longest lodged as knowledge and for practice in the mind of the individual at the earliest possible date; and, when hesitation is made to regard the things that should be taught at a certain age of all the things that might be taught it is in consideration of the permanent welfare of the individual being instructed.

So I am led to the conclusion that no person among us who is vitally interested and honestly concerned with our permanent welfare as a church will continue to approve the introduction of the American language to such a degree and with such a speed as our best judgment will sanction, having in mind both the few old persons who are said not to be able to appreciate the American and that great body of young folks that we must lose if we will not appeal to them in convincing terms. If we appeal to them in such terms as they do not understand we are negligent of our duty by refusing to appeal to them at all. For, an approach with an idea is not an appeal unless it moves the person approached so deeply as to cause him to reconsider his attitude toward

the thing in whose interest the so-called 'appeal' is made.

The argument has been advanced that for many of us religious teaching loses some of its weight if it is not received in Danish. To clear this point I must solicit some aid. For I must know if 'Danish' is the distinctive feature of what we receive, if it is an inherent quality of our Lutheran religion — if its intrinsic value is partly determined by its being taught and learned in Danish. If this inquiry is answered affirmatively the answer may it seems to me, be refuted by the assertion that then the gist has fallen out of our teachings, since, were the answer true, they would not be universally applicable. On the contrary, if the query is answered negatively my opponents have agreed that those teachings are with proper endeavor equally teachable and understandable in the common tongue.

To return to the conclusion arrived at in the paragraph above the last, I can now go on to suggest — and that with some reason for the belief in the truth of my statements — that those persons who are opposing the introduction of the American language are in this case at least pulling in the wrong direction. Here I speak of those persons with whom there is not the slightest apparent manifestation of a tendency to change their opinion. But I will attribute their apparent opposition to lack of foresight and to a certain inertia — a certain mental and spiritual laziness. It would not be proper, I think, to say that in this they are actuated by a political passion, stimulated and invigorated by the poison from hate for the opposition — which poison is merely a stimulus that will leave them in a very sad state after its immediate working ceases to be felt. It is one thing to take a stimulant when it is needed but a much more dangerous thing to administer it when not needed. In fact in the latter instance there is to be feared the danger of becoming an addict to the poisonous stimulant.

Letting some of the above stand as somewhat in accordance with veracity there is still the notion that some of the 'enemies' of the new movement are too lazy to think about it from every discoverable viewpoint. So I presume that these persons (if such there be) find it intensely agreeable to remain at their ease. Consequently I do not wonder that they are greatly provoked when initiated by the friends of the movement. It is only natural that they should be displeased with the action of the enterprising advocates of anything 'new'.

Still, in spite of that portion of our people that is so unfavorably disposed toward the introduction of the American language — in spite of the added difficulty they create, as a whole we tend toward the new condition and the 'new' language will be introduced. We will succeed. When we have overcome the inertia of the 'don't care'; when we have conquered the hate of the haters of progress; and, when we have cooled somewhat the politically passionate we will have compassed the city our thirteen times and shaken down the great walls. It will remain for us to go plant our standard — to go make use of the medium of expression which we will certainly then realize to be our best tool for the purpose at hand. But we need not expect to hear the rumbling and the noises of the falling rocks — for the disintegration of the bonier must be slow and natural. It must be accomplished gradually by a force irresistibly potent, a force contained in the use of the very end for which we strive.

Fred Klyver, jr.
Sanford Uni., California.

Del Rey, Calif.

25. Maj, 1920.

Vi har nu endt vore Missionsmøder, som holdtes i Ugen fra 2.—9. Maj, hvor vi havde Pastor Christiansen fra Denver, Colorado iblandt os. Han talte til os hver Dag igennem Ugen. Til Søndagen havde vi indbudt Nabomenighederne Selma, Easton, Fresno og Reedly, og der var en meget stor Skare samlet. Mødet holdtes da i det frie under Aprikos-Træerne. Børnegudstjenesten holdtes i Kirken af Pastor Rosenberg, Fresno, derefter talte Pastor Christiansen til Forsamlingen. Om Eftermiddagen talte først Pastor M. Th. Jensen, Selma, over Teksten „Mesteren er her og kalder ad dig.“ Dette Bibelsprog var med meget store Bogstaver sat tværs over Koret inde i Kirken; derefter talte Pastor L. Johnsen, Selma, og om Aftenen Slutningsmøde i Kirken med fuldt Hus. Velsignede Møder, hvor ikke alene Guds Folk blev advaret og opbygget, men ogsaa Syndere kom og spurgte: Hvad skal jeg gøre for at blive salig? Alle Møderne, baade disse og de øvrige holdtes udelukkende paa dansk; vi har det ikke, som jeg for en Tid siden saa i Danskere fra en af vore Nabomenigheder, hvor de var saa glade ved det engelske Sprog og de engelske Blade, thi de havde den Fordel, de blev da læst. Jeg har derimod lagt Mærke til her Søndag Morgen efter Søndagsskolen, det lille danske Børneblad blive uddelt, at Folk er saa interesserede i det, at de sætter sig stille og læser det i Stedet for at tale om løst og fast, som ellers ligger os alle saa nær; men vi er ogsaa danske her, og vi er glade ved at være det.

Af Nyheder er der adskillige baade den ene og den anden Slags. John Nielsens har faaet sig en lille Pige mere; vi ønsker alle til Lykke! En stor Glæde har vi ogsaa lige for Haanden — nemlig at der har meldt sig 5 Familier til Optagelse i Menigheden. Med Børn udgør de omkring 20 Personer. Optagelsen skal ske den 30. Maj. Der er ogsaa Børn af danske Forældre her omkring, som er kommen og har sluttet sig til Søndagsskolen og Lørdagsskolen, som holdes af Pastor Engholm. Vi siger Herren Tak for hver en lille Tilslutning og Opmuntring. Menigheden er Genstand for; det er af Herren, priset være hans Navn!

Vore kære Venner Jesper Nilsson og Hustru og Børn, som rejste til Danmark i Efteraaret, har derhjemme haft den store Sorg at miste deres lille Datter Hellen; vi haaber snart at se dem tilbage hos os. Lørdag 22. Maj var der Bryllup i Kirken, Peter Søndergaard blev viet; hans Brud er fra England og kom for 2 Uger siden fra Liverpool, England. Vielsen maatte af Hensyn til Bruden foregaa paa Engelsk. Mr. Niels Petersen har bygget nyt Hus og er flyttet ud paa sin Farm. Korrr.

TILFÆLDIGHEDERNES SELVBESTEMMELSESRÆT.

De Radikale har i Bestræbelserne for at finde noget, der kunde dække over deres ensidige Tyskvenlighed i det sønderjydske Spørgsmaal, med Forkærlighed kastet sig over Ordet Selvbestemmelsesret. Allerede Goethe vidste, at hvor egne Begreber mangler, der kommer et Ord netop godt til Pas, og under det smukt demokratisk klingende Ord „Selvbestemmelsesret,“ som den brave President Wilson har bragt til Ære og Værdighed, kan skjules Mangelen paa Begreb og Følelse. Det er jo i og for sig rigtigt nok, at nationalt omstridte Egnes Befolkning selv skal have Lov til at afgøre, hvad de vil være. I Ly. af et saa ophøjet Grundsætning kan man da trøstigt give Landsmænd til Pris, fordi man tror derved bedre at kunne hylte sit eget Skind!

Ser man imidlertid nøjere til, vil man snart opdage, at denne Paakaldelse af det nationale Princip om Selvbestemmelsesretten slet ikke kan bruges til at motivere Udleveringen af de Danske i Sønderjylland. Vi ser i denne Sammenhæng helt bort fra, at inden Afstemningen i anden Zone forlangte end ikke de Radikales Tillidsmand, H. P. Hanssen, absolut Flertal som Begrundelse for Udlevering af de paagældende Distrikter til Danmark. Vi vil her holde os til det mere simple, Selvbestemmelsesretten udtryk gennem Flertal, og ikke andet.

Og her maa da det afgørende blive, at i de Distrikter, som Ententemagterne i Følge Versaillesfredens Ordlyd af Nationalitetshensyn mente at burde udskille fra Tyskland og tilbagegive til Danmark, har der i Følge de to Afstemningers samlede Resultat vist sig at være dansk Flertal. Naar de Radikale kunde tænke sig at overtage anden Zone med fyrretyve eller maaske kun fem og tredive Procent danske Stemmer, hvorfor vil de saa ikke overtage begge Zoner med tilsammen nogle og halvtredsindstyve Procent danske Stemmer? Ellers vilde man jo komme til det besynderlige Resultat, at den tilfældige Omstændighed, at der er udskilt et Distrikt til Afstemning kommunevis, for derved at faa mere detaljerede Oplysninger om Fordelingen, skulde virke direkte skadeligt for visse Dele af Befolkningen. Skal det tænkes, at en blot og bar administrativ Forholdsregel skal blive bestemmende som Dødsdom for en vis Del af den danske Nationalitet?

Eller hvad vilde man selv fra radikal Side have sagt, hvis Ententen havde bestemt, at i de fra Danmark i 1864 røvede Landsdele, Slesvig, Holsten og Lauenborg, skulde Befolkningen stemme, om den vilde være dansk eller tysk? Det vilde jo ogsaa have været en Slags Selvbestemmelsesret, oven i Købet paa Grundlag af en Grænsedeling med historisk Hævd. Men fra et nationalt Standpunkt vilde det have været meningsløst. Ententemagterne gik i Versaillesfreden den Vej, som absolut var den rigtige, i det de trak en Grænse omtrent der, hvortil efter de foreliggende Oplysninger dansk Nationalitet i det væsentlige strakte sig, og lod Beboerne inden for denne Grænse stemme. Men selve den Omstændighed, at der stemtes efter et andet System i den ene Zone end i den anden, bør ingenlunde komme Danskheden til Skade, da det beroede paa et ret tilfældigt Skøn, hvor Linierne mellem Zonerne blev drænet. Og selve Terræforholdene viser da ogsaa at næppe nogen i Ententens Raad har kunnet tænke sig Skillelinie mellem første og anden Zone som den endelige Grænse.

Den blivende og værdifulde Kendsgerning er som sagt den, at i det samlede Afstemningsomraade har der vist sig at være dansk Flertal. Med dette Flertal er Selvbestemmelsesrettens principielle Krav sket Fyldest. Gaar man bort fra denne Kendsgerning, ender det med, at det ikke bliver Nationaliteterne, men Tilfældighederne, der udøver Selvbestemmelsesretten. Det danske Sønderjylland, som hvilket Ententemagterne har opfattet første og anden Zone tilsammen, skulde altsaa ikke have Ret til at faa sin vigtigste Havnestad med, fordi i denne den tyske Indvandring siden 1864 naturligvis har været stærkere end andet Sted, medens den vigtigste Del af dens Opland er dansk og derfor ogsaa skal vedblive at være det! At en saadan Fremgangsmaade i Virkeligheden vil være en Haan mod, hvad der forstaaes ved national Selvbestemmelsesret, turde være indlysende. Til at udgøre en Nationalitet paa et Sted, hører der nu en Gang ogsaa en vis historisk Ret; i modsat Fald kunde visse Dele af Borgergadekvarteret forlange at blive betragtet som tilhørende Polen. Der